

נשמתא דאורייתא

גיליון 380 • ערב שבת קדש פְּרֻשֶׁת רָאָה, עֶרֶב ראש-חֲדָשׁ אֶלּוּל תשע"ט

תורם השבוע

לזכות החייל בצבאות ה' יעקב ישראל שיחי' מוגרבי
לרגל יום הולדתו כ"ט מנחם אב
נדפס ע"י ולזכות הוריו שי ופייגא שיחיו מוגרבי
לכתיבה לחתימה טובה שנה טובה ומתוקה ובטוב הנראה והנגלה

תורם השבוע

לזכות התמים ינון שיחי' מלכה
לרגל יום הולדתו כ"ט מנחם אב
נדפס ע"י ולזכות הוריו אבי וחנה שיחיו מלכה
לכתיבה וחתימה טובה שנה טובה ומתוקה ובטוב הנראה והנגלה

גם את/ה יכולה לקחת זכות של לימוד אלפי ילדים וילדות
לשותפות במכצע והשיב לב אבות על ידי בני
מענדי אלפרוביץ 0523017770

ענין בפרשה

"לך השם הצדקה"...

חדש הצדקה

אבא/אמא: בפרשת ראה אנחנו לומדים על מצות הצדקה - לפתח את היד לאביונים. בהשגחה פרטית אנחנו קוראים על כך בשבת ראש חודש אלול, שבו "נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות", כדי להכריע את עצמו ואת

בתורה וכבדו אותו בעליה. בדויק קראו את פרשת וירא והעליה שלו הסתיימה במלים "כעת חיה ולשרה בן". כעבר תשעה וחצי חדשים נולד לזוג המאשר בן.

"שירלי ובנה ליאם", אומר זימרמן, "הם תוצאה של שתוף פעולה בין הרבי לאביו"...

הרבי מניח את ידו הקדושה על המזוזה, בפנתח 770

שיח נשמות

שח פעם החסיד הנודע "ר' איצ'ה דער מתמיד" (=ר' יצחק המתמיד) בחינה: נשמה פלונית שנשלחה מלמעלה אל העולם-הזה ונשמה נוספת שהיתה בדרך חזרה מהעולם-הזה לעולם-הבא נפגשו באמצע הדרך. שאלה הנשמה היורדת את הנשמה העולה, "מה נשמע בעולם-הזה?"

השיבה לה הנשמה העולה: "בעולם-הזה אפשר בעבור שלש קופיקות (מטבעות קטנים) לקנות ציצת!"

כששמעה זאת הנשמה היורדת, התלהבה מאד והאיצה את צעדיה לכיוון העולם-הזה.

ראתה זאת הנשמה העולה וקראה אחריה: "אל תמהרי כל-כך; מה שאמרת קודם, נכון, אבל לא ספרתי לך שעד שמיגים (בעולם-הזה) את שלש הקופיקות - הנשמה יכולה לצאת מהגוף"...

גיליון 380 ראה

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

'מבצע מזוזה' ומופת פּוּל

החב"דניקים באו לבקר...

צביקה זימרמן נהל במשך שנים רבות חברה שיבאה לישראל רכבי יקרה. בשנת תשמ"ב החלה לפתע בתו, שירלי, להתלונן על כאבים חזקים בידים ובגללים, עד שהיא לא היתה מסוגלת לעמוד. המצב הלך והדרדר וכאשר הרופאים נסו להעמיד אותה, היא היתה קורסת כמו בבת סמרטוטים.

ביום חמישי אחד, הטלפון במשרדו צלצל ואשתו ספרה לו כי שלושה חב"דניקים הגיעו לביתם, פיון שהם שמעו על המקרה הקשה, והם מבקשים לבדוק את המזוזה. צביקה שב לביתו לפגוש את החב"דניקים, שבקשו את שמות בני המשפחה, העבירו טלפונית למזכירות הרבי ועדכנו כי הרבי השיב שהוא יתפלל עליהם בציינו של הרבי הריי"צ.

כשהם בדקו את המזוזה, הם לא האמינו למראה עיניהם. במזוזה דלת החדר של שירלי, האות "קוף" של המלה "ובקומך", היתה מחוקה. הם הביאו מזוזה חדשה ואחר כך אמר לו אחד מהם: "נו, אפשר לשתות לחיים, הכל יהיה בסדר בעזרת ה'". צביקה ממש לא היה במצב רוח לשתות לחיים, אבל הוא חשב שזה הדבר שיוציא אותם הכי מהר מהבית שלו והספים לך...

למחרת, ביום ששי בבקר, הוא הגיע כהרגלו לבית הרפואה והנה שירלי צועדת לקראתו מקצה המסדרון. היא אמנם צלעה ונשענה על כסא הגלגלים שלה, אך הלכה. לא היה אפשר לטעות בכך. היא הלכה והתחזקה ואחרי שבועים חזרה ללמודים. הרופאים לא ידעו להסביר למה המחלה הגיעה ומדוע היא הלכה.

ויש המשך לספור...

חלפו שנים, שירלי בגרה והתחנתה, אך לא זכתה ללדת ילדים. באותם ימים, צביקה זימרמן נסע לקזחסטן במסגרת עסקיו והחליט להכניס לצינונו של הגאון המקובל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי, ולומר כמה פרקי תהלים. כשהוא עמד שם, פתאום פרצה מלבו זעקה: "שירלי היא הילדה שלך! הבן שלך הציל אותה, עכשו היא שוב זקוקה לךם"...

אחרי הבקור הוא הלך לבית חב"ד להתפלל. היה זה ביום בו קוראים

כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ לְכַף זְכוּת, כָּפִי שְׁכוּתָב הֶרְמֵב"ם.
לְמָה חָשׁוּב כָּל כֶּךָ לְהוֹסִיף בְּצִדְקָה דְּוָקָא בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל?

"עֲשֵׂה עִמָּנוּ צִדְקָה וְחֶסֶד"

יְלִד/יְלִידָה: כִּיּוֹן שְׁבַחְדָּשׁ אֱלוּל אֲנַחְנוּ מִתְכוּנְנִים לְקִרְאָת רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְאָנוּ מְבַקְשִׁים מֵה' שְׁיִתֵּן לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, וַיִּמְלֵא אֶת

נקודה משיחה

הַמְּלָךְ בַּשָּׂדֶה

יְלִד/יְלִידָה: בְּרֵאשׁ חֻדָּשׁ אֱלוּל עָלָה מִשָּׁה רַבְּנוּ לְהַר סִינִי לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהַשֵּׁם עַל חֻטְא הָעֶגְל וּבִיּוֹם הָאֲרֻבָּעִים - "בְּתִשְׁרִי, יוֹם הַכַּפּוּרִים - אָמַר לוֹ הַשֵּׁם "סְלַחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" וְנָתַן לוֹ בַּשָּׁנִית אֶת לַוַחֹת הַבְּרִית.

מֵאֲז נִקְבְּעוּ יָמִים אֵלּוּ לִימֵי רַחֲמִים וְרִצּוֹן, בָּהֶם נָתַן לְשׁוּב אֵל הַשֵּׁם כִּיִּתֵּר קְלוּת. רִמְזוּ לְכֶךָ יֵשׁ בְּסוֹפֵי הַתְּבוּת שֶׁל "אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי", שֶׁהַגִּימַטְרִיָּא שֶׁלָּהֶם הִיא 40.

אָבָא/אִמָּא: כְּדִי לְהַמְחִישׁ אֶת מַעֲלַת יָמִים אֵלּוּ מִבִּיא אֲדָמוֹר הַזֶּה בְּמֵאֲמָרוֹ אֶת מִשְׁלַל הַמְּלָךְ בַּשָּׂדֶה:

"מִשְׁלַל לְמֶלֶךְ שֶׁקָּדַם בּוֹאוֹ לְעִיר יוֹצֵאִין אֲנִשֵׁי הָעִיר לְקִרְאָתוֹ וּמְקַבְּלִין פָּנָיו בַּשָּׂדֶה וְאֵז רִשְׁאִין כָּל מִי שְׁרוּצָה לְצֵאת לְהַקְבִּיל פָּנָיו הוּא מְקַבֵּל אֶת כָּלֶם בְּסִכָּר פָּנִים יְפוּת וּמֵרָאָה פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת לְכָלֶם. וּבְלִכְתּוֹ הָעִירָה הָרִי הֵם הוֹלְכִים אַחֲרָיו.

וְכֶךָ הָעֲנִין עַל דְּרָךְ מִשְׁלַל בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל יוֹצֵאִין לְהַקְבִּיל אוֹר פָּנָיו וְתִבְרָךְ בַּשָּׂדֶה".

יְלִד/יְלִידָה: פְּרוּשׁ הַדְּבָרִים: בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל, הַמְּלָךְ - הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - 'יִוָּרֵד אֶל הָעָם' וְנוֹתֵן לְכָלֶם אֲפָשְׁרוֹת לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו.

הָעִיר' הִיא מְקוּם יְשׁוּב - מְקוּם הַקְּדוּשָׁה שֶׁם הַשֵּׁם שׁוֹרָה תְּמִיד. אֲבָל יֵשׁ אָדָם שְׂאֵבֵד קִצַּת אֶת הַדְּרָךְ וְהוּא נִמְצָא בַּשָּׂדֶה - מְקוּם

כָּל מִשְׁאָלוֹת לְבָנוּ לְטוֹבָה וְלְכַרְכָּה, וְהָרִי כָּפִי שְׁאֲנַחְנוּ מִתְנַהֲגִים, כֶּךָ ה' נוֹהֵג עִמָּנוּ - 'מִדָּה כְּנִגְדַּ מִדָּה'. אִם כֵּן, כִּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מְרַבִּים בְּצִדְקָה, מִתּוֹךְ הַרְגָּשָׁה שְׁאִינְנוּ רְאוּיִים לְזְכוּת בְּדִין אֲלָא זְקוּקִים לְחִסְדוֹ וּלְצִדְקָתוֹ שֶׁל ה', כֶּךָ גַּם ה' נוֹהֵג עִמָּנוּ בְּמִדַּת הַצִּדְקָה וְנוֹתֵן לָנוּ גַּם מָה שֶׁלֹּא בְּאִמַּת מְגִיעַ לָנוּ, אֲלָא רַק בְּתוֹר 'צִדְקָה'...

ראשי תבות אלו

אָבָא/אִמָּא: לְכוּ, בְּנוֹסְף לְצִדְקָה, אֲנַחְנוּ גַּם מוֹסִיפִים בְּתַפְלָה בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל - כְּדִי לְבַקֵּשׁ מֵה' שְׁיִתֵּן לָנוּ כָּל מָה שְׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים, גַּם אִם אֲנַחְנוּ לֹא מְסַפִּיק רְאוּיִים.

וּמְעַנֵּן שְׁגַם בְּקִשָּׁר לְתַפְלָה וְגַם בְּקִשָּׁר לְצִדְקָה יֵשׁ פְּסוּקִים עִם רֵאשֵׁי תְבוּת אֱלוּל:

שֶׁל חֲלִין (שְׁאִינוּ קְדוּשׁ), אוֹ אֲפִלוּ חֲלִילָה בְּמִדְבָּר - מְקוּם רַחוּק מְאֹד מִהַקְּדוּשָׁה. הוּא כָּל כֶּךָ שֶׁקַּע בְּמַחְשְׁבוֹת, דְּבוּרִים וּמַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים, עַד שֶׁהַנְּשֻׁמָּה שֶׁלוֹ אֵינָה מְאִירָה בּוֹ.

אָבָא/אִמָּא: אֵךְ גַּם כְּשִׁיְהוּדִי נִמְצָא בַּשָּׂדֶה אוֹ בְּמִדְבָּר, הַנְּשֻׁמָּה שֶׁלוֹ הִיא מִ"אֲנִשֵׁי הָעִיר", הִיא שִׁיכַת תְּמִיד לְהַשֵּׁם. וְלָכוּן, כִּשְׁהִיא מְרַגִּישָׁה אֶת הַגְּלוּי שֶׁל חֻדָּשׁ אֱלוּל ("הַמְּלָךְ בַּשָּׂדֶה"), זֶה מִשְׁפִּיעַ עַל הַיְהוּדִי לְהִתְעוֹרֵר וְלַחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה (- לְצֵאת וּלְקַבֵּל אֶת פָּנֵי הַמְּלָךְ).

לָכוּן חֻדָּשׁ אֱלוּל נִקְרָא "אֲנִי לְדוּדִי" - זֶה הַזְּמַן בּוֹ "אֲנִי" - הַיְהוּדִי, מִתְעוֹרֵר וּמִתְקַרֵּב "לְדוּדִי" - הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הלקח

יְלִד/יְלִידָה: פְּעַם הַסְּבִיר הַרְבִּי, שֶׁכְּשֶׁהַמְּלָךְ נִמְצָא בַּשָּׂדֶה, לִיְלִד יוֹתֵר קָל לְגִשֵׁת אֵלָיו, מֵאֲשֶׁר לְאָדָם מְבַגֵּר. כִּי כְּשִׁיְלִד רוֹאֵה דְבָר חָשׁוּב וּמְבַרִּיק כְּמוֹ יְהִלוּם, הוּא מִתְקַרֵּב אֵלָיו.

אִם כֵּן, נִנְצַל כְּרֵאוּי אֶת חֻדָּשׁ אֱלוּל לְהַתְקַרֵּב אֶל הַמְּלָךְ, עַל יְדֵי הוֹסְפָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבִנְתִינַת צִדְקָה, וּבְיָדֵי הַשֵּׁם יִכְתַּב וְיַחֲתֵם אוֹתָנוּ לְשָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שְׁעוּד לְפָנֵיהֶם נִזְכָּה לְהַתְגַּלּוֹת הַמְּלָךְ הַמְּשִׁיחַ.

(מעובד ע"פ מאמר ד"ה אני לדודי בלקו"ת ומאמרי ושיחות הרבי)

צִדְקָה: "אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנַוֹת לְאֲבִיוֹנִים".

תַּפְלָה: "אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי" (פְּסוּק שְׁמִבְטָא אֶת הַפְּנִיָּה שֶׁלָּנוּ לְה').

צדקה כפולה

יְלִד/יְלִידָה: אֶת הַצְּדוּקָה עַל הַצִּדְקָה אָנוּ קוֹרְאִים בְּפִרְשָׁה פְּעַמִּים. א) "פְּתַח תְּפַתַּח אֶת יְדְךָ." ב) "נָתַן תַּתֵּן לוֹ". מִדּוּעַ אָנוּ זְקוּקִים לְשֵׁנִי פְּסוּקִים שׁוֹנִים וּמִדּוּעַ בְּכָל פְּסוּק הַתּוֹרָה חוֹזֵרֵת פְּעַמִּים עַל דְּבָרֵיהֶם ("פְּתַח תְּפַתַּח", "נָתַן תַּתֵּן")? אֲלָא הַדְּבָר בָּא לְלַמְּדֵנוּ, שְׁמִצּוֹת הַצִּדְקָה הִיא יוֹתֵר מְפַעֵם אַחַת:

א. כָּלִפִּי הָאָדָם עֲצָמוּ - אִם לְאָדָם קָשָׁה לְתַת צִדְקָה, מִצְוָה עָלָיו הַתּוֹרָה לְפַתַּח אֶת יָדוֹ וּלְתַת צִדְקָה בְּסִכָּר פָּנִים יְפוּת, וְהִיא כּוֹפֶלֶת וְאוֹמֶרֶת: "פְּתַח תְּפַתַּח אֶת יְדְךָ" - גַּם אִם הַתְּאֲמִצָּה כְּנִגְדַּ הַיִּצָּר הָרַע וְנִתְּתָ צִדְקָה פְּעַם אַחַת, עָלֶיךָ לְהַתְּאֲמִץ שׁוּב - "אֲפִלוּ כִּמְהָ פְּעַמִּים" (כְּלִשׁוֹן חַז"ל) - וּלְתַת צִדְקָה.

ב. כָּלִפִּי הָעֲנִי - גַּם אִם כְּבָר נִתְּתָ צִדְקָה לְעֲנִי, וְאַחַר כֶּךָ הוּא צְרִיךְ וּבָא לְבַקֵּשׁ שׁוּב - "נָתַן תַּתֵּן לוֹ", "אֲפִלוּ מֵאָה פְּעַמִּים" (כְּלִשׁוֹן חַז"ל).

פתיחת הצנור

אָבָא/אִמָּא: שְׁמִדְבָּר עַל הַמְּלַחְמָה בַּיִצָּר הָרַע, שְׁעִשׂוּי לְהַפְרִיעַ לָנוּ לְתַת צִדְקָה, אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה "פְּתַח תְּפַתַּח" - כִּי כְּשִׁאֲנַחְנוּ מְצַלִּיחִים לְהַתְגַּבֵּר עַל הַיִּצָּר וּלְתַת צִדְקָה אָנוּ 'פּוֹתְחִים' וּמְגַלִּים אֶת כָּל הַכּוֹחוֹת שֵׁישׁ לָנוּ, וְאֶת הַקִּשָּׁר שֶׁלָּנוּ עִם ה', וְלָכוּן נֹאמַר "נָתַן תַּתֵּן - אֲפִלוּ כִּמְהָ פְּעַמִּים", שֶׁהָאָדָם

מְגַלֵּה בְּעֲצָמוֹ כּוֹחַ שֶׁל נְתִינָה אֵינְסוֹפִית שְׁאֵינָה מְגַבֵּלֶת בְּמִסְפָּר הַפְּעַמִּים וּמִתְחַבֵּר ל'אֵין סוֹף' שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הלקחה:

בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל נוֹסִיף בְּתַפְלָה בְּכּוֹנֵה וּבִנְתִינַת צִדְקָה וְנִזְכָּה שֶׁה' יַעֲשֵׂה עִמָּנוּ צִדְקָה וְיִתֵּן לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שָׁנָה שֶׁל גְּאֻלָּה, וְ"אֵין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִין אֲלָא בְּצִדְקָה".

(מעובד ע"פ לקו"ש חל"ד עמ' 89 ואילך, ועוד)